

Cantatrix kan ingetogen muziek prima aan

Recensie

⊗ S. van Ek

Het schijnt dat het zingen van het *Miserere* het moment was dat de kaarsen werden gedooft. Iets dergelijks gebeurde niet toen vocaal ensemble Cantatrix dit werk van Allegri had gezongen: de lampen bleven gewoon branden. Sfeervol was het niet bepaald, maar we hadden begrip voor het praktische aspect. Voor de leden van het koor was het natuurlijk erg lastig de zangpartijen te lezen in de duisternis. Bovendien ging het programma over 'Lux Aeterna', het eeuwige licht.

Het *Miserere* van Allegri is een populair werkje geworden uit de renaissance. Daar zag het er aanvankelijk niet naar uit omdat het Vaticaan het exclusieve uitvoeringsrecht had. We kennen allemaal het verhaal dat de jonge Mozart het werk toch opschreef na het slechts één keer gehoord te hebben. De paüs was zo onder de indruk dat hij hem niet excommunicerde maar zijn buitengewone talent prees. Sindsdien is het hek van de dam en kan iedereen het ongestraft uitvoeren.

Cantatrix, dit keer onder leiding van gastdirigent Hans Leenders, zong het werk zoals het hoort met een gesplitst en ruimtelijk opgesteld koor.

Ingetogenheid was het motto en dat werd fraai gerealiseerd. Al bleek dit tegelijkertijd de achilleshiel, want de strakheid van het 'hoofdchoor' verminderde soms wel eens.

Daar had het koor volstrekt geen last van in Brahms en Josquin des Prez die mooi homogeen klonken. Cantatrix liet horen dat het toch geen probleem had met de eveneens zeer ingetogen en devote *Song for Athene* van John Tavener. Het is, net als *Miserere* van Allegri, een populair koorwerk. Zijn bekendheid dankt het mede aan de begrafenis van prinses Diana, waar het werk werd uitgevoerd door het Westminster Abbey Choir. Het is in feite een groot crescendo en

decrescendo en dat kwam goed uit de verf. Het werk, oorspronkelijk geschreven op het zonnige Bermuda naar aanleiding van de dood van de Griekse actrice Athene Hariades, sloot qua inhoud aan op het *Requiem* van Fauré.

Al heeft Fauré niet direct een aanleiding gehad om een dodenmis te schrijven - al is wel verondersteld dat hij de dood van zijn moeder als aanleiding nam. Hoe dan ook, net als Tavener, die behalve teksten uit de Grieks-orthodoxe kerk ook een regel uit *Hamlet* gebruikte, week Fauré enigszins af van de traditionele requiemtekst. Dat had te maken met zijn visie op de dood. Hij wilde daarom ook een ander requiem componeren.

Het resultaat is een bijzonder geliefd werk geworden en terecht. We konden het in al zijn pracht beluisteren bij een uitstekende uitvoering door Cantatrix. Een versie voor klein orkest met harp en harmonium klonk, waarvoor het Orkest van de 20ste eeuw was ingehuurd. En bariton David Greco en sopraan Charlotte Munnik zetten in de solistische partijen nog even prachtig de puntjes op de i, de i van ingetogenheid.

We konden Fauré's Requiem in al zijn pracht beluisteren in een uitstekende uitvoering door Cantatrix

⊗ Cantatrix met o.a. het Requiem van Fauré (première) in de Grote Kerk in Leeuwarden, uitverkocht